

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΤΑΛΑΝΟΣ

ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ.

ΔΡΑΜΑ

ΥΠΟ

ΜΑΡΙΝΟΥ ΚΟΥΤΟΥΒΛΑΗ

(ἀπόσπασμα).

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Παρίσταται νεκροταφεῖον τῶν Φαρσάλλων· ἔνθα καὶ ἔνθα σταυροὶ μέλανες εἰσὶν ἐμπεπηγμένοι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μάρμαρα ἀτάκτως ἐρριμμένα, προσέτι δὲ καὶ ὀλίγαι κυπάρισσοι πεφυτευμέναι καὶ τινα ἄλλα δένδρα. — Μακρόθεν εἶναι καταφανὴς ὁ Ὀλύμπος. — Ὅριζων εὐρὺς ἐφ' οὗ διαλάμπουσιν αἱ πρῶται τοῦ φαιδίου ἀκτίνες.

Εἰσέρχεται σύννοος καὶ μελαγχολικὸς ὁ Λέων ὑπὸ τινος μανδύου κεκαλυμμένος καὶ ἵσταται παρατηρῶν τοὺς τάφους.

ΛΕΩΝ

Εἰς Φάρσαλλα ἐγγίζω. Κατακεκυηχὼς
Τὰ ἱερά σου ἔδην, χώρα ποθητῇ,
Θὰ ἀσπασθῶ ἡδέως καὶ παλμοὺς ταχεῖς
Θὰ αἰσθανθῶ καὶ πάλιν εἰς τὴν ὄψιν σου.
Πατρίς μου γλυκυτάτη, ἂν ὁ κάματος
Τὰ μέλη μου κλονίζῃ, ἔχω καὶ ψυχὴν,
Ἦτις εἰς πᾶν σου νεῦμα μένει ἄγρυπνος,
Νὰ ἀποθάνῃ, νὰ ταφῇ ἐδῶ, ὑπὸ
Τοὺς τάφους τούτους, τοὺς καλύπτοντας τανῶν
Τῶν τέκνων σου τὸ σῶμα τὸ πανίερρον.
Πατρίς μου, ἦλθον πάλιν, πλὴν εἶνε ἄργά,
Διότι ἐσκιασθῇς ὑπὸ νεφελῶν
Ἀγρίων τῆς δουλείας. — Ποῦ τὸ κλέος σου;
Ποῦ οἱ ἀρχαῖοι χρόνοι οἱ εὐδαίμονες;
Τὸ ἄρμα τῆς δουλείας τὰ παρέσυρε.
Ποῦ; ποῦ τοῦ οὐρανοῦ σου ἡ σαπρεῖριος
Χροιά καὶ τὰ γλυκὰ του μειδιάματα;
Σιγῶσιν ἐν τῷ σκώτει, καλυπτόμενα
Ὑπὸ βαρβάρου ξίφους. — Πανταχοῦ σιγὴ.
Ὅπου πρὶν ἤχει ἄσμα θούρειον, φαιδρὸν,
Καὶ πέραν εἰς τὰ ὄρη τὰ ἐλεύθερα
Τῆς βουκολίδος ἤχει ὁ ἡδὺς αὐλός,
Νῦν πένθος κ' ἐρημία διεδέχθησαν.

Ποῦ ἡ χλωρὰ μυρσίνη, ποῦ τὰ ἄνθη σου,
Πατρίς μου, ὅπου πρῶτον ἐπαίζον πτηνὰ
Ἐν μέσῳ τῶν κλαδίσκων πτερυγίζοντα;
Ἡ λύπη τῆς δουλείας κατεσύντριψε
Τὰ μειδιῶντα ἔτη καὶ μετέβαλε
Πᾶν ἀνθρώπιν εἰς τάφον καὶ κυπάρισσον
Ἐφ' ἧς τὰς νύκτας κρώζουσιν νυκτικόρακες.
— Εὐδαίμονες οἱ τάφοι οἱ ἐγκλείοντες
Ὑπὸ τὰ ἀραχνώδη μάρμαρα αὐτῶν
Τὸ πτώμα τῆς δουλείας τὸ ἐπάρατον! —
Πῶς ἡδυνήθης Σὺ ὁ πνέων πάντοτε
Ἐλευθερίας αἶσαν, ἀναξ σεβαστὲ,
Νὰ ὑποστῇς δουλείαν, ὅς ἐκράτησας
Αἰῶνας ὀλοκλήρους τῶν πατέρων μας
Τὴν ἱερὰν λατρείαν, τὸ μυστήριον
Καὶ τὴν φιλοσοφίαν ὅλων τῶν ἐθνῶν,
Ναὶ τῶν Περικλέων, βράχε, Ὀλύμπει!
Ὅστις μὲ ἐν σου νεῦμα, ὅλους ὥπλιζας
Τοὺς Μιλτιάδας, Κυναιγεῖρους, Κίμωνας,
Ὅτινες εἰς τὰ ἔθνη τότε ἐδίδασκον
Πῶς ἀποθνήσκει Ἕλληνα, καὶ πῶς στέφανον
Νὰ δρέπῃ εἰς τὰς μάχας δύνατ' ἐν τιμῇ.
Καὶ πάλιν νεῦσον, ἴσως ἀναγεννηθῶν
Οἱ Μακροβιομάχοι νὰ διδάξωσιν
Ὅτι — Ἡ λέξις Ἕλληνα εἰς τὰ στήθη της
Ἐγκλείει πῦρ φλογῶδες, καταστρεπτικόν,
Καὶ δύναται εἰσεῖναι ν' ἀνατιναχθῇ,
Ἐμπνέουσα τὴν φρίκην εἰς τὸν βάρβαρον,
Καὶ εἰς τὰ ἔθνη ὅλα νὰ ἀναδειχθῇ
Μεγίστη, σεβασμία καὶ τρισένδοξος! —
Ἐλλάς μου, μὴ δακρύῃς, μὴ, θὰ ἐγερθῇς,
Θὰ ῥίψῃς πάλιν πέραν εἰς τὰ κύματα
Τὰς δουλικὰς αλύτεις, αἵτινες σφοδρῶς
Τὸ γλυκερὸν σου στόμα περιστέλλουσιν,
Ἵνα ἐλευθερίας ψάλῃς τὴν ὁδὴν.
Διότι τρέφεις τέκνα εἰς τὰ στήθη των
Σπινθῆρα δόξης μέγαν περικλείοντα.
Ἐλλάς, θὰ ἴδῃς πάλιν φῶτα εὐτυχῇ,
Τῶν νεφελῶν τὸ σκότος διαλύοντα,
Καὶ θ' ἀναλάμψῃς νύμφη πολυθέλγητρος
Ἐν μέσῳ τῶν υἱῶν σου, ῥίπτουσα μακρὰν
Τοὺς θλιβεροὺς μανδύας τοὺς σκιάζοντας
Τὸ μέγα μέτωπόν σου τὸ εὐρύτατον.
Θεὰ ἐλευθερία! νῦν προστάτευσον
Τοὺς ἀληθεῖς σου λάτρεις. — Μέγα ὄνειρον,
Μεστὸν εὐδαιμονίας καὶ τρισένδοξον,
Εἶν' ἡ ἐλευθερία εἰς τὰ κλαίοντα
Ἐν τῇ δουλείᾳ ἔθνη — ὡς εἰς ναυαγὸν
Ἐν μέσῳ πόντου μαύρου φάρος φαινὸς,
Ὅς στίλβων καταυγάζει ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Ἐλευθερία! μήτηρ! μόνη μας ἐλπίς
 Ἐπὶ τῆς σφίρας ταύτης Σὺ ἀπέμεινας,
 Σὺ μὲ τὰς πτέρυγάς σου σκίασον ἡμᾶς,
 Ἵνα μὴ μᾶς διώξῃ τὸ ἐπάρατον,
 Καὶ σκελετῶδες φάσμα μὲ τὰ βέλη του,
 Τὸ φάσμα τῆς δουλείας ἐν νυκτὶ ὠχρᾷ.
 Ἡ σὲ ἐλευθερία θ' ἀποκτήσωμεν,
 Ἡ ὑπὲρ σοῦ τρωθέντες θ' ἀπολαύσωμεν,
 Ὡς ὑπαρξὶν τὸν τάφον καὶ τὸν θάνατον.

(κλίνων γόνυ ἐπὶ τινος τάφου.)

Ναὶ, μήτέρ μου, ὁμνύω νῦν δακρυρρόων
 Ἐπὶ τοῦ τάφου τούτου, τοῦ ἐγκλείοντος
 Τὰ ἱερὰ ὀστέα σου, τῆς καρδίας μου
 Ν' ἀκολουθήσω τοὺς παλμοὺς τοὺς εὐσεβεῖς,
 Ῥανίδα πρὸς Ῥανίδα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ
 Τῆς σεβαστῆς πατρίδος σπένδων ἐν τιμῇ
 Τὸ ἐνθερμὸν μου αἷμα, ἢ ἐλεύθερον
 Τὸν οὐρανὸν τῆς πάλιν ν' ἀτενίσωμεν.

(ἐγειρόμενος.)

Ἀγγελικὴ μου, πάτερ δυστυχέστατε,
 Ἐὰν εἰσέτι ζῆτε, δέξασθε θερμὸν
 Τὸν ἀδελφὸν καὶ τέκνον ἔς τὰς ἀγκάλας σας,
 Τὸ φῶς εἰς τὰς ψυχὰς σας τὸ ἐλεύθερον
 Νῦν νὰ ἐπαναγάγῃ. — Μὲ τὴν λύραν σου
 Ἐλευθερίας ᾄσμα, πάτερ μου σοφὲ,
 Νὰ ψάλλωμεν ἐνδόξως ἔφθασ' ἡ στιγμή. —
 Ἀλλ' ἂν, Θεέ μου, δὲν ὑπάρχουν εἰς ζωὴν;
 Ἄν μάχαιρα βαρβάρων τοὺς κατέκοψε,
 Κ' ὑπὸ τοὺς τάφους τούτους νῦν καθεύδωσι;
 Οἴμοι! ὁποῖαι σκέψεις! τότ' ἐκδίηκσις.
 Ἄς σπείσω τότε πλέον ὅσα δάκρυα
 Ἐγκλείω εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου
 Ἐπὶ τῶν τάφων τούτων οἵτινες σαφῶς
 Τὸ μάταιον τοῦ κόσμου μᾶς διδάσκουσι,
 Τῆς ἡδονῆς τὸ ὄναρ, τῆς ὑπάρξεως.
 Καὶ ἔπειτα ἀνήκω . . . ναι, πατρίς, πρὸς Σέ!
 (γονοκλιτῶς.)

ὦ! τάφε, τάφε! δέξαι ῥύακας χλωρῶν
 Καὶ ἱερῶν δακρύων, τάφε ἄσπλαγγνε,
 Ὅστις ἐγκλείεις ῥόδα φεῦ! ἀρπιθαλῇ,
 Καὶ κρίνους μρανθέντας ὑπὸ ἔρωτος.
 Μυστήριον, ὦ τάφε, δέξαι δάκρυα
 Κ' εἰς τὴν ἀθανασίαν κόμισον αὐτά,
 Ὅπου οἱ ἀσπαστοὶ μου ἔγκεινται τανῦν.
 (δακρυρρόων κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τινος
 μνημείου.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΛΕΩΝ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ καὶ ΑΧΙΛΛΕΥΣ ῥαψωδός.

Εἰσέρχονται ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ἡ Ἀγγελικὴ καὶ πλη-
 σιάζουσιν ἀπαρατήρηται τάφον τινὸς, ἐφ' οὗ κλίνουσι
 γόνυ ἐπιθέσαντες ὀλίγα ἐπ' αὐτοῦ ἄνθη.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ἀγγελικὴ μου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Πάτερ μου.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ἐφθάσαμεν;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Ἐν μέσῳ τάφων, πάτερ, νῦν βαδίζομεν.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ποῦ τῆς μητρὸς σου, τέκνον, ὁ μαρμαρίνος
 Σταυρὸς τοῦ τάφου εἶναι;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Προσγγίσαμεν.

Ἴδου τὰ ἄνθη ταῦτα ῥίπτω ἐπ' αὐτοῦ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ

(κλίνων γόνυ).

Θεέ μου! πάλιν σπένδω δάκρυ ἀλμυρὸν,
 Πάλιν ἐνώπιόν σου θά προσευχηθῶ
 Ὑπὲρ τῆς τεθνεούσης, τῆς συζύγου μου.
 Ἐν κόλποις θέσον ταύτην, Πλάστα, Ἀδραάμ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

(Ῥίπτουσα καὶ αὐτὴς ἄνθη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ
 τοῦ τάφου).

Τὰ ἄνθη ταῦτα τὰ βλαστήσαντα φαιδρῶς
 Ἵν' εἰς παρθένων στήθη πέμψωσιν ὀσμὴν,
 Καὶ θερμανθῶσι ἔς τὰ γλυκά των μειδιάματα
 Τὸ μέλαν τοῦτο σῆμα, ἃς κοσμήσωσιν
 Ὅ καθ' ἐκάστην μὲ δακρύων ῥύακας
 Ἡ δυστυχὴς παρθένος ὕγρανα ἐγώ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Κόρη μου, ὦχ! ἃς εἶχον ὀφθαλμοὺς, τὸ φῶς
 Νὰ ἴδω ἅπαξ, καὶ τὸν ἄγγελον αὐτὸν,
 Οὗ τὴν φωνὴν ἀκούω. — Ἄχ! Ἀγγελικὴ!
 Πρὸς τί ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἄπελπις, τυφλὸς,
 Νὰ φέρωμαι; τί πράττω, ἢ τί ἐπραΐα

Ἀκούων ἀηδόνων πτερυγίσματα,
Καὶ τὴν φωνήν σου, κόρη, αἰσθανόμενος;
Τὴν δὲ μορφὴν νὰ ἴδω μὴ δυνάμενος;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Θεέ μου! συνετρίβη ἡ καρδιά μου!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ἀπώλεσα τὰ πάντα, τέκνον, ὀφθαλμούς·
Τὴν μόνην σύζυγόν μου, τί ἡ ὑπαρξίς
Τι ὠφελεῖ εἰς βιωτὴν ἀδύωτον.
Ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης, κόρη, ἄλλοτε,
Ὅπότε ἐλευθερία ἐδασίλευεν
Καὶ ἔξ' ἡ σύζυγός μου, ἤμην εὐτυχής.
Διότι, ὡς οἱ ἄλλοι ἐβλεπον κ' ἐγὼ
Τὰς μόνας μου ἐλπίδας, φεῦ! τὰ τέκνα μου
Ἐπὶ τῆς χλόης ταύτης παίζοντας παιδρῶς
Μ' ἄνθη τὰς χρυσαλλίδας συλλαμβάνοντα,
Ἄλλ' αἴφνης ἡ δουλεία κατεσκίασε
Τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας ἅς διήγομεν.
Ὡς παρελθόντα ἔτη, χρόνοι εὐτυχεῖς,
Δὲν θὰ σὰς ἴδω πλέον, φεῦ, ἐπὶ τῆς γῆς.
Νῦν δάκρυα καὶ στόνοι διεδέχθησαν
Τὸν ἀνθρώπον μας βίον τὸν ἐλεύθερον.
Θεέ! τὴν σύζυγόν μου κλαίω νῦν νεκράν,
Τὸ ἐν μου τέκνον ἔχω ὡς παρήγορον,
Ἀλλὰ ἐσδέσθη πλέον ἀπ' ἐμοῦ τὸ φῶς
Κ' ἐλπίς ἵνα τὸ ἴδω δὲν θὰ εὔρεθῃ.
Τὸ ἕτερον ὁ Λέων, φεῦ, ἀπώλετο,
Καὶ ἴσως δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὸ φῶς.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Πάτερ μου, σ' ἱκετεύω, μὴ εἰς δάκρυα
Καὶ πάλιν παρελθόντα νὰ ἐκρήγνυσαι.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ἀχ! Λέων μου, υἱέ μου, ἐὰν ἔπεσας
Μαχόμενος ἐνδόξως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ
Τοῦ στήθους μου ἀνακουφίζεις τὰς πληγὰς.
Ἄν δὲ βαρβάρου σπῆθι σε κατέκοψε,
Τὴν ὀλεθρίαν κλαίω τότε τύχην σου.
Τέκνον μου, Λέων.

(Ὁ Λέων ἀκούσας τοὺς θρήνους ἐγείρεται
ὡς ἐκ ληθαργου.)

ΛΕΩΝ

(ἀκροαζόμενος.)

Τίς μ' ἐκάλεσε;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Μακράν

Τῶν πατρικῶν σου ἀσπασμῶν ἀπέθανες,
Μακράν, καὶ σὲ καλύπτει τάφος ἀκλαυστος.
Καὶ ζῶ εἰσέτι; κ' ἔχω δάκρυα θερμά
Στὴν μνήμην σου νὰ σπένδω, Λέων, Λέων μου!

ΛΕΩΝ.

(ἐν ἐκστάσει)

Δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ἀνεγνώρισα
Φωνὴν τὴν πατρικὴν μου (βλέπει αὐτοὺς αἴφνης)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ.

Πάτερ, ἄνθρωπος

Ἐπὶ τινος μνημείου προσευχόμενος,
Μὲ ἄγριον φεῦ! βλέμμα μᾶς παρατηρεῖ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

(ἐντρομος)

Τίς ἄρά γ' εἶνε, κόρη, ἀπρόσρβητι,
Ἐλθέ ἐδῶ πλησίον, περιπτύχθητι,
Στοὺς πατρικούς μου κόλπους, ᾗ! Θεέ!

ΛΕΩΝ.

(βλέπων πάντοτε ἐν ἐκστάσει)

Αὐτός,

Κ' ἡ ἀδελφὴ μου εἶνε, ᾗ! καρδιά μου
Μὴ σπεῦδε. Δὲν ἀντέχω.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

(καθ' ἑαυτὸν)

Γνώριμος φωνή.

(ἐκφωνῶν) Εἰπέ μοι, καλὲ ξένε, πόθεν ἐρχεται;

ΛΕΩΝ.

(καθ' ἑαυτὸν)

Μὲ πνίγει τῶν δακρύων ἡ συγκίνησις.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Πῶς δὲν λαλεῖς; εἰπέ μοι, ποῦ πορεύεσαι;

ΛΕΩΝ.

Εἰς Φάρσαλλα, ὦ γέρον, (καθ' ἑαυτὸν) φεῦ, δὲν
δύναμαι
Νὰ σιωπήσω πλέον... ὦ! εἶνε αὐτός!...

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ἀγγελικὴ μου... ἴδε μὴ τοῦ Λέοντος,
Ὁ ξένος φέρῃ τὰ χαρκτηριστικά·
Διότι... ἡ φωνὴ του... ἐπληξε τανῶν
Τὰ ἀσθενῆ μου ὦτα.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ.

(παρατηροῦσα τὸν Λέοντα ἀσκαρδαμικτεῖ)

Ὦ! εἶνε αὐτός....

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Τίς; τίς Ἀγγελική μου; τίς; τὸ τέκνον μου; ..

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

ὦ! ναί, καλέ μου πάτερ, εἶν' ὁ Λέων μας! . . .

ΛΕΩΝ.

(Μὴ ἀντέχων ἐκ τῆς συγκινήσεως ἐγείρεται καὶ πλη-
σιάζων αὐτοὺς κλίνει γόνα ἐνώπιον τοῦ πατρὸς
περιπτυσσόμενος εἰς τοὺς κόλπους του)

Πάτερ μου, εἰμ' ὁ Λέων, ναί, τὸ τέκνον σου.
Ζῶ, καὶ εἰς τοῦ πατρὸς μου νῦν θερμαίνομαι
Τὰ κεκμηκότα στήθη.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Λέων, Λέων μου!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ.

Ἄχ! ἀδελφέ μου!

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Λέων! . . . ἀληθὲς εἶνε,
Ὅτι σὲ θλίβω, τέκνον, εἰς τὰ στήθη μου;
ὦ! σήμερον πρῶτα μοι ἀνέτειλε
Μεστὴ εὐδαιμονίας.

ΛΕΩΝ.

(δακρυόρροον)

Πάτερ, πάτερ μου!

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Ναί, σήμερον τὰ φῶτα εἶδον καὶ τοι ὦν
Ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας, τέκνον μου, τυφλός.

(Ὁ Λέων ἀποσπώμενος αἰφνης ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ
πατρὸς του τὸν βλέπει ἐν ἐκστάσει κατὰ πρόσωπον)

ΛΕΩΝ

Θεέ μου! ὁ πατήρ μου ἄνευ ὀφθαλμῶν!
Κατηραμένη τύχη! . . . Θεάμα φρικτόν!
Ν' ἀκούῃ τὴν φωνὴν μου καὶ νὰ φλέγηται
Τὴν ὄψιν τοῦ υἱοῦ του μὴ δυνάμενος
Νὰ ἀτενίσῃ. — Πάτερ, πάτερ μου, τυφλὸν
Ἐπέπρωτο νὰ σ' εὕρῃ, δοῦλον, ἀτυχῇ;
Εἶθε πρὶν σ' εἶδω, πάτερ, μαύρη, κρύα πλάξ
Νὰ μ' ἐκρυπτ' εἰς τὰ βάθη τάφου ἐσαεῖ,
— ὦ! ψυχοφθόρος τύχη! πόσας τρομερὰς
Βασάνους μὰς φυλάττετε! — τύχη φοβερά,
Ὅπλισθητι ἐν θυμῷ σοὶ ἀπέμεινεν,
Ἰδοὺ γυμνός, ὦ τύχη, σὲ καλῶ, εἰλθέ.
Σὲ ἱκετεύω ῥίψον, ῥίψον ἐπ' ἐμοῦ

Τὰ ἰοδόλα βέλη, τὰ αἰμόδρεχτα;

Ἄτινα εἰς καρδίας ἐνεβάφησαν

Ἄγνας, φιλελευθέρους. — Πάτερ, πάτερ μου,

ὦ! μὴ σὲ ἱκετεύω, χέε δάκρυα,

Τὰνθρώπινα τοιαῦτα, προωρίσθησαν.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Λέων μου, μὴ βλασφήμει, θέλημα Θεοῦ
Διέπει τῶν ἀνθρώπων τὴν κατάστασιν,
Καὶ τούτους μὲν εἰς δόξας φέρει ἄλλοτε,
Κ' εἰς πλούτη ἀνυψώνει, καὶ εἰς οὐρανοὺς.
Ἄλλοτε δὲ τοὺς ῥίπτει εἰς τὰ τάρταρα
Νὰ τρέφονται μὲ δάκρυ καὶ μὲ στεναγμούς.
Ὁ βίος εἶνε κλίμαξ, ἐφ' ἧς ἵστανται
Οἱ μὲν 'ς τὰ ὕψη ταύτης, ἄλλοι δὲ χαμαί.
Ἄλλὰ μὴ ἀπελπίζου, Λέων τέκνον μου,
Διότ' ἡ σφαῖρα αὕτη περιστρέφεται
Καὶ ἄλλοτ' ἀνατέλλει εἰς τὸν ἀνθρώπον
Τὸ σέλας τοῦ ἡλίου, ἄλλοτε ἡ νύξ.
Καὶ πάλιν ὦ! ἐλπίζω αἴγλη φαεινὴ
Ἡοὺς εὐτυχιστάτης νὰ ἀναφανῇ
Τὰς ζοφεράς μας νύκτας διχλύουσα.
ὦ! ναι, σοφέ μου πάτερ, ὡς ἐλπίσωμεν.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΔΙΚΩΝ ΤΟΥ Α. ΦΟΥΚΕ.

Ἡ δίκη τοῦ Λαβαλλέτ, τῆς Κυρίας Λα-
βαλλέτ καὶ τῶν τριῶν Ἀγγλῶν (1815—
1819).

(Μετάφρασις Α. ΕΡΑΜ.)

(συνέχεια· ἴδε φυλλ. ΚΑ').

Τὸ ὑποβληθὲν εἰς ὑμᾶς ζήτημα εἶναι ἀπλοῦν·
ὑπάρχουν περιστάσεις καθ' ἃς ἡ ὑπαρξίς ἐγκλή-
ματος εἶναι ἀνεπίδεκτος ἀμφιβολίας, καὶ καθ'
ἃς ἡ δικαιοσύνη δὲν ἔχει ν' ἀποφανθῇ, εἰμὴ
περὶ τῆς κατατάξεως τοῦ ἐγκλήματος. Παρα-
δείγματος χάριν, ἀνθρώπος τις ἐφρονεύθη, πρέ-
πει λοιπὸν νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ἐγκλημα ὕλικῶς.
Ἄλλὰ ἄρα γε τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι πλημ-
μέλημα ἢ κακούργημα; Πῶς θέλει ὀνομασθῇ;
Ποία ποινὴ θὰ ἐφαρμοσθῇ; Πάντα ταῦτα τὰ
ζήτήματα θέλουσι ἐξακριβωθῇ, ὅταν μάθῃ τις
τὸν σκοπὸν δι' ὃν τὸ ἐγκλημα ἐλαβε χώραν καὶ
τὰ μέσα ἅπερ μετεχειρίσθησαν πρὸς ἐκτέλεσιν
αὐτοῦ. »